

Отже, можна дійти висновку, що з моменту утворення Бюро економічної безпеки України ДПС України почала втрачати активну позицію у справі запобігання та протидії фінансування тероризму і 26.09.2021 остаточно перетворилась у допоміжний орган. Стосовно участі ДПС України у таких заходах, як попередження і виявлення терористичної діяльності, у нас сумнівів не виникає, однак що стосується заходів із припинення терористичної діяльності, то реальних прикладів такої діяльності у роботі ДПС у цілому чи її окремих підрозділів виявлено не було.

1. Про боротьбу з тероризмом : Закон України 20 березня 2003 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/638-15#Text>.

2. Про затвердження положень про Державну податкову службу України та Державну митну службу України : постанова Кабінету Міністрів України від 06.03.2019 р. № 227. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/227-2019-%D0%BF#Text>.

3. Дмитренко С. О. Державна податкова служба України та інші суб'єкти забезпечення реалізації правоохоронної функції держави у сфері оподаткування: проблеми взаємодії. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2018. Вип. 2 (23). Т. 4. С. 120–124.

4. Завдання і функції. *Державна податкова служба України*. URL : <https://tax.gov.ua/pro-sts-ukraini/struktura/aparat/departament-zapobigannya/zavdannya-i-funktsii/>.

5. Протидія фінансовим махінаціям: за матеріалами ДПС Миколаївщини відкрито 3 кримінальних справи. *Inshe.tv*. URL : <https://inshe.tv/mykolayv/2023-07-19/780555/>.

6. Фещенко Л. О. Координація в правоохоронній діяльності: теоретичний аспект. *Часопис Київського університету права*. 2005. № 2. С. 100–105.

УДК 342.514:341.315

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/105-107

Марина ВОЙТЮК

викладач кафедри
теорії та історії держави і права
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Ярослав ЛИСЮК

здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

БЕЗПЕКОВІ ПРІОРИТЕТИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ

Захист територіальної цілісності, державного суверенітету та інших національних інтересів України є пріоритетним для Української держави. Після початку російської збройної агресії 10 років тому стало зрозуміло, що безпекова ситуація суттєво змінилася та не відповідає визначеним у законодавстві загрозам, а тому вимагає рішучих кроків у зміні державної політики у сфері національної безпеки та оборони.

«Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека – найвища соціальна цінність в Україні» [1]. «Реалізація цієї норми Конституції України – головна ціль державної політики національної безпеки» [2].

Згідно зі Стратегією національної безпеки України пріоритетами національних інтересів України та забезпечення національної безпеки є:

- відстоювання незалежності і державного суверенітету;
- відновлення територіальної цілісності у межах міжнародно визнаного державного кордону України;
- суспільний розвиток, насамперед розвиток людського капіталу;
- захист прав, свобод і законних інтересів громадян України;
- європейська і євроатлантична інтеграція [2].

Для того, щоб реалізувати вищезгадані принципи, нашій державі необхідно:

- 1) на основі міжнародного права відновити територіальну цілісність та суверенітет на тимчасово окупованих територіях у Луганській та Донецькій областях;
- 2) здійснити заходи політико-дипломатичного, міжнародно-правового та економічного характеру, спрямовані на припинення анексії Автономної Республіки Крим;
- 3) продовжувати оборони та стримування держави-агресора, забезпечити недопущення загострення конфлікту й активізацію переговорних форматів;
- 4) забезпечити використання наявних механізмів міжнародних організацій для інтеграції міжнародної підтримки України з метою подальшого відновлення територіальної цілісності та суверенітету;
- 5) розвивати відносини зі Сполученими Штатами Америки, Сполученим Королівством Великої Британії і Північної Ірландії, Канадою, Федеративною Республікою Німеччина, Францією, сусідніми та іншими державами, а також із міжнародними організаціями для забезпечення міжнародної безпеки та протидії спільним викликам і загрозам, мінімізації їх впливу на Україну [2];
- 6) набути повноправне членство з Організацією Північноатлантичного договору;
- 7) забезпечити розвиток національної економіки з подальшою інтеграцією в Європейський Союз тощо.

Слід відзначити, що збройна агресія російської федерації проти України виявила недоліки в роботі низки міжнародних організацій та їхніх підрозділів. Здавалося б, організації, створені у минулому столітті з метою забезпечення миру та безпеки у світі, сьогодні не здатні належно вирішити складні питання забезпечення миру та безпеки, а також швидко адаптуватися до змін у міжнародному безпековому середовищі.

З цього приводу О. Резнікова зауважила: «можливо, після завершення війни в Україні світова спільнота створить ряд нових воєнних та політичних альянсів. Ці альянси, хоча й можуть бути меншими за розміром, будуть більш гнучкими і здатними надавати своїм членам більш ефективні гарантії безпеки» [3].

Потреба в пошуку рішень для завершення війни в Україні та надання нашій країні надійних зовнішніх гарантій безпеки може спонукати до переосмислення та реформування застарілої та неефективної системи міжнародної безпеки та її інституцій. Наразі забезпечення безпеки України в умовах російської збройної агресії є надважливим завданням, яке потребує консолідації зусиль влади, суспільства та міжнародних партнерів. Реалізація вищезазначених пріоритетів дозволить Україні захистити свою суверенітет та територіальну цілісність, а також побудувати стійку та безпечну країну.

Дослідники Ф. Медвідь та М. Чорна вважають, що для того, аби досягти успіхів у цьому напрямі, потрібні: «перетворення Збройних Сил України з метою досягнення нового рівня ефективності, мобільності, оснащення сучасним озброєнням і військовою технікою, а також здатності забезпечити оборону країни»; «також реформа правоохоронних органів, спеціальних служб і розвідувальних структур України, яка має на меті забезпечити їх ефективну роботу на основі європейських стандартів, а також принципів державності, патріотизму, компетентності, демілітаризації, координації, продуктивної взаємодії, чіткого розподілу завдань і уникнення дублювання функцій, впровадження нових цивільно-військових відносин» [4, с. 124].

Отже, очевидним є той факт, що після закінчення війни ситуація в Україні з точки зору безпеки зазнає значних змін. Сучасний характер загроз національній безпеці України вимагає невідкладних дій для забезпечення готовності держави, економіки та суспільства до оборони і відбиття збройної агресії російської федерації, а також підвищення обороноздатності країни як ключового пріоритету політики національної безпеки. У світлі подій безпекові пріоритети України мають бути чітко визначені й активно виконуватися. Тільки так Україна зможе ефективно захистити людей, відновити територіальну цілісність і підтримувати міжнародну стабільність.

1. Конституція України: від 28.06.1996 р. : станом на 02 лютого 2019 р. Київ : ВД «Професіонал», 2022. 66 с.

2. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 14 вересня 2020 р. № 392/2020. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#Text>.

3. Резнікова О. О. Стратегічний аналіз безпекового середовища України. *Національний інститут стратегічних досліджень*. URL : <https://niss.gov.ua/news/statti/strategichnyy-analiz-bezpekovo-ho-seredovys-hcha-ukrayiny>.

4. Медвідь Ф., Чорна М. Безпекова політика України в умовах зовнішньої агресії: нормативно-правове забезпечення. *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України*. 2015. Вип. 5–6 (79–80). С. 117–126.

УДК 342.514:341.315

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/107-109

Едуард КОПИЛОВ
викладач кафедри
оперативно-розшукової діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ФОРМУВАННЯ ПРИНЦИПІВ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Формування принципів безпеки держави в умовах воєнного стану є одним із важливих елементів її подальшого існування як незалежної держави у післявоєнні часи. Україна прагне до європейської моделі розвитку та позиціонує себе як демократична європейська держава із розвинутою економічною та політичною системами. Національний розвиток та формування принципів безпеки держави необхідно розглядати з погляду на її історичний розвиток та національну ідею. Наразі розвинутий потенціал співробітництва із державами Євросоюзу надає економічну та воєнну підтримку, а також необхідні важелі протидії викликам зовнішнього світу, внаслідок чого забезпечуються потреби збройних сил та економіка взагалі.

Визначення принципів безпеки та національних інтересів держави має урахувати історичний досвід її національного розвитку, а також питання економічного, політичного, соціального та інтелектуального життя. З метою формування принципів безпеки держави необхідно виробити та втілити в життя її поновлену модель. В умовах сьогодення Україна геополітично знаходиться на стику країн, які отримують переваги економічного розвитку, і тих, які зазнають його негативних наслідків. Затягування інтеграції України до Європейського Союзу перетворює її на плацдарм для з'ясування стосунків між Заходом і Сходом. Ситуація невизначеності, у якій опинилася держава, диктує свої правила гри, за якими необхідно здійснювати послідовну політику. Але протягом останніх років Україна все ж проводила її недостатньо інтенсивно і послідовно та піддавалася зовнішньому тиску. В умовах дестабілізації міжнародного простору це давало змогу підвищення загрози системі безпеки країни та створювало ризики повномасштабного вторгнення з боку країни-агресора – рф, яке відбулося у лютому 2022 р.

В умовах сьогодення інтереси становлення і зміцнення державності в країні вимагають інтенсифікації процесів культурного відродження і розвитку національної ідентичності, внаслідок чого суспільство стає об'єктом політичних, економічних, соціальних і культурних впливів [1].

В провідних сферах життєдіяльності України з часу оголошення її незалежності завжди існували загрози. Так, до зовнішніх загроз належать територіальні претензії, зовнішній тиск, іноземне втручання у внутрішні справи, зовнішні дії, спрямовані на послаблення економічного суверенітету, інформаційні спецоперації проти стабільності та встановлення зовнішнього контролю за її інформаційним простором. До внутрішніх загроз відносять падіння розвитку економіки, корупцію, політичну нестабільність, слабкість державних інститутів, загрози національним інтересам і безпеці. До них можна також віднести кризи у постачанні і транзиті енергоносіїв, зовнішню підтримку внутрішньої нестабільності політичними опонентами, тощо.

Над проблематикою запобігання корупції в умовах воєнного стану працюють науковці, громадськість, міжнародні організації, проте єдиної думки стосовно формування ефективних механізмів запобігання та подолання корупції не існує. Національна безпека не може бути гарантована без тісної співпраці із впливовими міжнародними структурами безпеки, ефективність функціонування яких стримується недосконалістю існуючих механізмів міжнародного правопорядку. Високий рівень залежності економіки України від імпорту енергоносіїв становить суттєву загрозу національній безпеці, послаблює позиції у